

Takt 11

Døden fortæller

En dag

Jeg har været meget i tvivl med Sarah. Hun myrdede sine forældre da hun var 10 år og skal nu dø af kræft. Det ligner jo en nem sag.

Men skal hun dø alene? Hun har ingen venner eller familie og hvis der ikke findes på noget må hun klare den sidste tid selv. Hvis du har en idé er den velkommen. Hvad kan vi gøre? (...) Hvad? (...) Nåh, du spørger hvorfor hun skal hjælpes? Jo, jeg ved ikke med dig, men for mig at se, har hun allerede betalt en del. Hun har levet ensomt og uden kærlighed. Den er grim ikke? Men det er den for mange. Det kan da godt være hun ikke fortjener det. Men jeg synes nu alligevel at vi bør prøve et eller andet. Har du noget (...) Giv hende en veninde, siger du - jo! Lad os det! Men hvem skal vi vælge? Lige et øjeblik mens jeg ser hvad vi har - pling - der var hun. Hun hedder Benedicte og bor i samme opgang. Skal vi vælge hende? (...) Siger du ja. Så må jeg i gang med forberedelserne. På en eller anden måde må det kunne lade sig gøre (...) Hvad siger du? Bare lade Sarah spørge Benedicte? Selvfølgelig. Du er god at have med! Så gør vi det. Jeg går ud fra at du gerne vil se hvordan det går? (...) Et tydeligt ja. Det overrasker mig ikke, så jeg har tænkt mig at kalde på dig en gang i mellem. Du er selv velkommen til at spørge om alt (...) Om jeg mener det! Ja det gør jeg! (...) og så vil du naturligvis gerne vide hvorfor døden ikke er et frit valg?

Lad mig lige se - jo, er det ikke noget med at de dårligst egnede ikke ville væge at dø? Nå, men tilbage til sagen. Du må have lidt tålmodighed hvis der går et par dage. Jeg har andet at lave.

Et par dage senere

Ja, nu skal Sarah ned til Benedicte. Jeg har gjort Sarah stærk og Benedicte åben. Lad os se hvad der sker.

Sarah ringer på hos Benedicte. Døren går op.

- Hej Sarah.

- Hej Benedicte. Har du tid et øjeblik?

- Ja, kom indenfor. Lad os sidde i sofaen. Vil du have kaffe?

Sarah ryster på hovedet.

- Hvad så med en drink? Lad os tage en gin og tonic.

Benedicte stiller glassene og ser venligt på Sarah.

- Ja, du må undskylde at jeg sådan maser mig på, siger Sarah og ser på sine fingre.

Benedicte læner sig frem.

- Det er i orden. Er der noget galt?

- Jeg var på hospitalet i går for at få svar på nogle prøver.

Sarah gnider sig i håndfladen og fortsætter.

- Jeg har metastaser i hele kroppen og flere organer har taget alvorligt skade. Jeg skal snart dø, Benedicte.

Uvilkårligt læner Benedicte sig tilbage. Hun bliver bleg i ansigtet.

- Åh, det er forfærdeligt. Er der noget jeg kan gøre?

Sarah ser direkte på Benedicte.

- Jeg vil spørge dig om du vil være min veninde i den sidste tid. Jeg vil prøve at spare dig for det værste, men jeg har brug for dig. Du behøver ikke at svare med det samme.

Benedicte er rystet og kan ikke sige noget længe. Hun lukker øjnene og små trækninger glider over hendes ansigt. På et

tidspunkt rykker det i hendes ene øje og kind. Hun åbner øjnene og ser ind i Sarahs.

- Jeg vil gerne være din veninde Sarah. Hvad kan jeg gøre?

Sarahs ansigt bliver roligt.

- Kan du tage med mig på hospitalet? Jeg er kun hjemme for at hente nogle ting. Jeg skal være tilbage i aften.

Benedicte nikker.

- Skal jeg hjælpe dig med at pakke?

Sarah ser væk.

- Nej, det jeg har brug for kan være i en lille taske.

Benedicte lægger armene om det lille tynde menneske der bøjer sammen og begynder at græde. Sarah hulker længe, men bliver langsomt roligere. Benedicte stryger hendes hår og efter et stort suk sætter Sarah sig tilbage og pudser næse med den serviet Benedicte rækker hende.

- Tak skal du have, siger Sarah med lav stemme.

- Nå men så finder jeg lige mit overtøj.

Sarah lægger sin hånd på Benedictes arm og åbner munden, men siger ikke noget. Benedicte nikker og tager hendes hånd i sin.

- Kom, siger hun. – Lad os finde en Taxa.

Et par dage senere

Hallo! Er du der? (...) Godt! Ja, det gik jo let med at få de to piger sat sammen. Jeg fik desværre gjort Sarah alt for stærk, for hun har nægtet at tage imod behandling. Hvad siger du? (...) om den ville have hjulpet? Nej, det ville den ikke. Åh, nu kan jeg se hvad du mener. OK, så lader vi hende dø naturligt. Siger du mere? (...) ikke for mange smerter? Det kan jeg ikke love. Hun har slået sine forældre ihjel (...) Om jeg vil prøve? Hmm. Du har ret. Jeg vil se hvad jeg kan gøre med smerterne. Har du mere (...) Passe på Benedicte? Nej, helt ærligt! Hun bliver jo

stærkere af det her! Nej nu må du være rimelig. Benedicte's liv bliver lykkeligere og lysere af denne oplevelse. Desuden er hun stærkere end hun selv tror, så der må jeg sige nej. Men der er et andet problem. Hospitalet vil ikke have hende liggende, når hun ikke vil behandles. Har du noget? (...) Siger du hospice? Johh - men har Sarah fortjent det? (...) Det har alle, siger du. Jeg er ikke enig, men det er jo en særlig sag. OK, vi sender hende på hospice. Er du så glad?

3 dage senere

Pist, er du der? Det er nu det sker. Benedicte og Sarah er på stuen på hospicet. De har allerede talt et stykke tid og er nu ved at komme frem til det med Sarahs forældre. Hører du efter? (...) Om det er uetisk spørger du! Men så kan du bare gå (...) Næh, det tænkte jeg nok. Nå, men tilbage til kvinderne. De taler om noget slemt.

Sarah og Benedicte sidder i hver sin dybe lænestol ved et lavt stuebord. På bordet er der kaffe og rester af kage. Sarah har et stort tæppe om sig. Hendes ansigt er indskrumpet og hendes øjne er matte. Huden er gullig og skinner. Hun taler med dæmpet stemme.

- Min barndom endte på min 7-års fødselsdag, Benedicte. Jeg havde fået en ny rød tylskjole og jeg var så stolt. Far beundrede mig og jeg har aldrig været så lykkelig. Da jeg skulle i seng...

Hendes stemme forsvinder. Benedicte rækker en hånd ud, men trækker den så tilbage. De er tavse lidt.

- Da jeg skulle i seng kom min far op på mit værelse. Det gjorde han aldrig, men den aften ville han hjælpe sin prinsesse med at klæde sig af.

Sarahs stemme er flad men tydelig. Hun ser på Benedicte.

- Jeg kommer aldrig til at fortælle hvad der skete den aften og

senere. Jeg håber du selv kan gætte det.

Benedicte nikker.

- Det kan jeg, siger hun og bevarer blikket.

Sarah får en anelse farve i ansigtet og hendes sjæl åbner sig med et lille glimt.

- Men jeg kan fortælle hvad jeg gjorde, da jeg ikke kunne mere. Må jeg det?

- Jeg tror jeg kan tåle at høre det, siger Benedicte og klemmer albuerne ind mod kroppen i et ryk. Hun retter sig og læner sig lidt frem.

- Hvad gjorde du?

- Jeg slog dem ihjel.

Sarahs stemme er stærkere.

Benedicte er tavs. Hun ser væk.

- Jeg forgiftede mine forældre på min 10-års fødselsdag.

Sarahs øjne glider hen over bordet .

- Nu skal jeg, siger Benedicte og henter et glas vand. Sarahs spinkle hånd kommer frem fra tæppet og griber om glasset. Det svajer før det når hendes læber. Hun drikker og Benedicte tager glasset og stiller det på bordet. Hun sætter sig igen.

- Det et sikkert svært for dig at forstå, men på det tidspunkt var det mig eller dem. Min søde mor ville intet høre og blev kold i dagevis, hvis jeg antydede noget. Og min far tvang mig til at ligne et lykkeligt barn. De svigtede begge to og jeg tilgiver dem ikke!

Sarah taler højt og øjnene gløder.

- Jeg havde tænkt på det længe, men jeg kunne ikke finde på noget uden selv at blive blandet ind i det. Ser du jeg vidste hvad jeg ville når de var døde. Jeg ville bo hos min moster. Der ville jeg blive lykkelig. Åh, hvor jeg drømte.

Sarahs øjne er fugtige.

- Men en dag så jeg en udsendelse i fjernsynet om madforgiftning. De viste hvor let det var at gøre mad livsfarligt. Så jeg

tog noget hakket kød og blandede med..

Hun standsede.

.. med noget jeg fandt på hundestien og lagde det et varmt sted. Et par dage efter var det min fødselsdag og jeg havde ønsket grøsk farsbrød med masser af krydderier. Mor havde rørt farsen og sat den i køleskabet. Det var så let at røre en skefuld af det rådne kød i farsen.

Hun stirrer ud i luften.

- Da vi skulle spise fik jeg et anfald af kvalme. Det fik jeg tit, men fordi det var min fødselsdag, fik jeg lov til at slippe for at spise farsbrødet. Jeg bad om en portion cornflakes. Og igen sagde de ja.

Sarah ryster sit hoved.

- Jeg forstår det ikke. Jeg kunne tydeligt lugte det rådne kød, men hverken far eller mor sagde noget. De drak hurtigt den første flaske vin og slugte som sædvanligt maden.

Sarah ser på Benedicte.

- Jeg har aldrig i mit liv været så rolig og kold. På det tidspunkt lovede jeg mig selv at jeg aldrig vil glemme, hvad de har gjort mod mig.

Hun synker lidt sammen.

- Og jeg har aldrig glemt det. Det har fyldt hvert minut af mit liv. Der blev aldrig plads til andet. Og nu er det for sent.

Sarah græder og Benedicte rejser sig. Sarah holder en hånd op.

- Undskyld, Benedicte. Jeg vil ikke græde. Jeg gjorde hvad jeg vidste var nødvendigt og jeg har betalt for det.

De to kvinder sidder tavse et stykke tid. Der kommer en svag summen gennem væggen og forsvinder igen.

- Kom du så til at bo hos din moster?

Sarah ser op med et ryk og glider derefter igen sammen.

- Nej, hun ville ikke have mig.

- Undskyld, det var ikke meningen at være nysgerrig, siger Benedicte.

- Det er du ikke, men ser du min moster var jo ikke den jeg troede. Jeg har altid tænkt på om hun havde en mistanke, men jeg fik kun lov til at bo hos hende til man havde fundet en plejefamilie.

Sarah ser ned på bordet. Igen strækker den tynde hånd sig og tager om vandglasset.

- Min plejefamilie var gode mennesker, men jeg lod dem aldrig komme tæt på. Mit sind var frosset og de kunne intet stille op. De affandt sig med at sørge for det ydre. Det var de meget dygtige til.

Sarah er tavs. Benedicte er tavs.

- Hvor længe boede du hos dem, spørger Benedicte.

- I fem år til jeg kom på kostskole. Fra jeg var femten har jeg faktisk klaret mig selv. Jeg fik en god kontoruddannelse og har arbejdet siden.

Det banker forsigtigt på døren.

- Kom ind, siger Sarah højt.

En kvinde i hvid kittel kommer ind med et plastikbæger i den ene hånd. Da hun ser Benedicte stopper hun op.

- Undskyld, jeg vidste ikke at Benedicte var her.

- Det gør ikke noget, siger Sarah og Benedicte nikker.

- Jeg ville bare spørge om du har brug for en pille?

- Det vil jeg gerne.

Sarah ser på Benedicte.

- Ses vi senere?

Benedicte tager hendes hånd.

- Jeg kommer tilbage om et par timer, når du har hvilet dig.

2 dage senere

Hej derude. Så kalder jeg igen (...) Hvad? Har du siddet parat siden sidst? Det havde du da ikke behovet, men det viser jo interesse. Det var noget af en historie vi hørte, men egentligt

rykker den ikke ved sagens kerne. Sarah dræbte sine forældre og skal dø (...) Jeg hører din stemme, men ikke hvad du siger. Tal tydeligt! (...) Du har et forslag. Fi nt lad mig høre! (...) Ja vel. Du foreslår at vi gør Sarahs sidste tid lykkelig. Hov du ved at jeg ikke har lovet noget om smerterne. Det er du klar over, ikke? (...) Nå, du taler om tiden indtil da. Det er jo noget andet bortset fra at hun ikke har meget tid. (...) Så må hun have mere, siger du. Den må jeg lige overveje. OK, så siger vi tre uger indtil smerterne kommer i betragtning. Men hvordan gøre hende lykkelig? Den er sværere (...) Det var en sjov idé. At lade hende få en kæreste på hospicet og mærke forel skelse... og sex, siger du. Hmm. Lad os se. Der er vist én vi kan bruge.

3 dage senere

Dingg. Jeg har desværre haft enormt travlt i Afrika, men nu er den der (...) Det var på tide, siger du? Hov, min ven, jeg ved hvor du bor (...) nåh, du mente ikke noget med det? OK, så ser vi hvordan det går med Sarah og Mike. (...) Hvem han er? Han er på Sarahs alder. I hans hjerne sidder en tumor som vil briste indenfor den næste måned (...) siger du, at det var godt for Sarah at jeg havde travlt i Afrika? Det er da rigtigt, men lad os se hvad der sker. Det er efter midnat og Benedicte er gået hjem. Mike banker på hos Sarah.

- Hvem er det?

Døren går op.

- Det er Mike, har du tid et øjeblik?

- Kom ind Mike. Jeg kan ikke alligevel ikke sove.

Mike sætter sig i den anden stol og ser på Sarahs skikkelse i det hvide tæppe.

- Jeg har tænkt meget på dig Sarah siden jeg så dig den første dag. Jeg ville gerne gøre dette rigtigt men vores tid er kort og det kræver nye måder at gøre tingene på.

Mike knæder på gulvet foran Sarahs stol. Han tager hendes hånd og ser på hende.

- Vil du være min kæreste for evigt?

Sarahs øjne er åbne. Hun åbner munden og hoster lidt. Hun taler langsomt med klar stemme

- Jeg vil være din kæreste for altid.

Mike smiler så stort at Sarah smittes og smiler tilbage. Hun sænker øjnene og ser ned til siden, men så ser hun op igen.

Mike læner sig frem og kysser hende og hun bliver lidt forskrækket, men så retter hun sig og tilbyder sin mund. De omfavner hinanden og græder og ler og græder og trykker sig ind mod hinanden. På et tidspunkt rejser Mike sig op og tager Sarah i armene. Han sætter sig i stolen med hende på skødet. Sarah spænder lidt. Det har hun ikke prøvet i mange år. Men så lægger hun sig ind til Mikes bryst og hals. De sidder tavse et stykke tid.

- Tak fordi du bankede på, hvisker Sarah.

- Tak for dit ja.

De sidder stille igen.

- Ved du hvorfor du blev syg, spørger Sarah.

- Ja, det gør jeg. Vil du høre om det?

- Det vil jeg gerne, siger hun og ser op i Mikes øjne. Han blinker og åbner munden, men ryster så på hovedet.

- Du må undskylde, men vores tid er kort. Jeg ville ønske at vi bare kunne drømme sammen. At vi kunne lege et elskende par, der gør rare ting sammen. At hver time vi er sammen er lys og fyldt med glæde.

Mikes stemme er klar. Han løfter Sarah op og ser på hende. Hun nikker og smiler og trutter med munden, så Mike er nødt til at kysse hende. De griner og kysser og så rejser Mike sig med Sarah i armene og går hen til sengen.

- Jamen Mike, siger Sarah.

- Det er en gave til os begge, siger Mike og stopper op. – Skal vi tage imod den?

Han ser fra Sarahs øjne til hendes mund og tilbage igen. Han venter.

- Du er min elskede, siger hun. - Jeg tør alt med dig.

Fire dage senere

(..) Ja, ja, jeg ved der er gået noget til dig, men der var lige en oversvømmelse i Bangladesh, der krævede mit nærvær. Og jeg ved også hvor spændt du har været på at høre hvordan det går med Sarah og Mike. (...) Hvad Benedicte siger til det? Aner det ikke men hun kommer på besøg hos Sarah om et øjeblik, så kan vi måske få mere at vide. Vil du se med? (...) nå ja, jeg prøver bare at være høflig. (...) Selv tak.

Benedicte banker på og venter.

Hun hører Sarah der tydeligt siger kom ind.

Sarah sidder ret op i sin stol i en enkel lys kjole med lange ærmer. Hendes hår er sat og hun har make-up der understreger hendes spinkle fine linier. Hun ser godt ud.

- Du ser godt ud, siger Benedicte og omfavner forsigtigt Sarah.

- Jeg har en date med Mike om en time, men jeg kunne ikke vente med at gøre mig klar, så jeg sendte ham ind til sig selv. Vi skal i byen. Måske danse.

Benedicte er tavs.

- Jeg har talt med lægerne og jeg har fået medicin med. Det samme har Mike.

Sarah griner.

- Jeg har intet at miste. Alt er en gave.

Hun rejser sig og danser et par trin, men svajer så og støtter sig til Benedicte.

- Spar kræfterne til i aften, siger Benedicte.

- Det er nok klogt, siger Sarah. – Men jeg er så glad. Jeg er

forelsket. Jeg elsker Mike!

Hun slår ud med armene og begynder at hoste. Hårdt.

- Ihhhh, så pas dog på, siger Benedicte og ser på Sarah.

Sarah hoster færdig og ser på Benedicte.

- Du er en fantastisk ven, Benedicte. Men nu skal du slippe bekymringerne. Jeg har ansvaret alene. Det betyder at jeg vælger selv. Vil du støtte mig i det?

Sarah rækker hånden ud.

- Det vil jeg Sarah.

De favner igen hinanden.

- Fortæl lidt om Mike.

Straks bliver Sarahs ansigt lyst af et stort smil.

- Åh. han er så dejlig. Han kysser så godt og vi...

Sarah fniser.

- Har du været i seng med ham, spørger Benedicte, men løfter hånden afværgende.

Sarah nikker.

- Du ved med min historie kan jeg ikke selv have glæde af sex. Ikke efter det min far gjorde ved mig. Men alligevel sagde jeg ja til Mike. Jeg vil så gerne give ham noget og han blev så glad. Så jeg var ikke bange og det gjorde ikke ondt. Jeg elsker Mike. Kan du forstå det?

- Det tror jeg. Og jeg må sige at jeg er misundelig på dig. Jeg ville gerne elske sådan.

- Det kommer du til. Benedicte. Han kommer snart til dig. Jeg tror du er parat.

Benedicte ser lidt væk.

- Det ville glæde mig hvis det blev anderledes. Indtil nu har jeg kun mødt nogle slemme hængerøve.

De griner lidt sammen.

- Han vil være anderledes for du er selv blevet en anden, Benedicte. Du vil blive tiltrukket af andre mænd. Mænd uden hængepartier.

De griner igen.
- Du er sød, siger Benedicte.
- Det er du også.

Om aftenen

Hvad siger du? Bliver du for at se hvad der sker på daten? Det vidste jeg godt! (.....) Det var en længere tale. Du vil sikre dig at det går godt for Mike og Sarah. Det forstå jeg godt. Jeg vil gøre hvad jeg kan. (...) Hvornår det fortsætter? Det gør det nu.

Sarah har fået godt med tøj på og Mike leder hende ud til en Taxa. Mike har smoking på. Den er en lille smule for stor til hans blege ansigt, men han smiler og Sarah smiler tilbage. De snakker i Taxaen. Deres stemmer er lystige og spændte og fyldt med glæde over samværet. Deres øjne stråler og deres hænder mødes. De kysser. Mike ser ind i Sarahs øjne. Hun ser på ham.

De nikker.

Taxaen stopper ved cafeen og Mike hjælper diskret Sarah ind til et bord, hvor der står et tændt lys, to glas og en karaffel rødvin. Hun lader ham tage sin frakke og smiler ved hans bemærkninger om hendes udseende. Den røde kjole og håret. Hendes ansigt. Hendes øjne. Hendes glæde.

Mike skænker i glassene og de skåler. Uret siger 19 og plakaten siger musik klokken 20. De taler om alt og intet. De deler søde minder. Bedste legekammerat og første kys. De reagerer næsten ikke da tjeneren sætter to lette anretninger på bordet. Tjeneren forsvinder og de afslutter mindeturen. De prøver at spise lidt og får da også noget ned. De griner begge af smagen. Våd køkkenrulle. De skåler igen og Mike skænker i glassene.

- Måske er det ikke godt at drikke for meget, siger Sarah.
 - Tænker du på medicinen?
 - Mmhh.
 - Du har nok ret, siger Mike - men i aften er jeg ligeglad.
 Han slår ud med armene og siger Day O.
 Sarah smiler.
 - Jeg er også ligeglad. Hun drikker af vinen.
 De snakker om store drømme, hvor alt er muligt og de trykker hinandens hænder. Øjne kan - nej - vil ikke slippe. Mike siger de smukkeste ting og Sarah roser ham diskret så hans ansigt bliver lidt mørkere. Hans smoking passer og hans nakke slår.
 Mike og Sarah er i live.
 Sarah bukker sig hurtigt forover og kommer med et lille skrig.
 Mike rejser sig og går om til hende.
 - Hvad er der galt?
 - Det stikker i maven, gisper Sarah.
 - Skal vi tage tilbage, spørger Mike. Han sidder ved siden af hendes stol.
 - Det må vi nok hellere. Sarah taler med besvær.
 - Jeg skaffer en Taxa.
 Mike går hen for at finde tjeneren. Sarah krummer sig igen sammen og stønner. Hun prøver at skubbe stolen tilbage, men må give op flere gange før det lykkes. Hun rejser sig og vakler. Hun falder om på gulvet og ligger ubevægeligt. Mike kommer løbende og bøjer sig ned over hende.
 - Sarah. Sarah! Vågn op!
 Sarah drejer hovedet lidt. Så hoster hun tørt og hårdt. Det varer længe. Hun ser op på Mike.
 - Det må du undskylde, min elskede.
 - Jeg elsker dig. Kan du rejse dig op? Taxaen er her snart.
 Sarah kommer på benene og Mike får hende ud i bilen og afsted. I bilen får Sarah et nyt maveanfald og må krumme sig sammen. En lyd som bobler i vand.

- Åh nej, siger Sarah. Hun ser på Mike.
- Jeg ville så gerne have en god aften. Jeg er ked af at jeg ødelagde den for dig.
- Det har du ikke gjort. Du har givet mig mere end jeg kunne drømme om. Jeg er fuldstændigt tilfreds. Nu gælder det om at få dig tilbage i seng.
- En ubehagelig lugt bliver mærkbar i Taxaen og Mike åbner et vindue.
- Vi er der snart.

De ankommer til hospice. Mike giver chaufføren et par hundrede ekstra og får Sarah hen til døren. Hun bliver omgående overtaget af et par hjælpere og Mike går hurtigt ind til sig selv. Han bøjer sig over toilettet og begynder at kaste op. Den ene overvældende bølge efter den anden. Han synker ned på knæ og overgiver sig til noget større. Han når lige at få trukket i klokkesnoren inden han falder sidelæns om på gulvet og ligger stille.

Dagen efter

Jeg ved hvad du vil sige, men jeg gjorde hv (... ..!) så, så min ven, ikke så vred vel. Husk hvem du taler til (... ..) Ja da. Det er ikke retfærdigt. Men skal det være det? (...) Hvorfor det gik galt? Det er da indlysende. De skulle ikke have drukket vin til den medicin! (...) Tak. Tak. Man forsøger sig. (...) Nu spørger du om, hvad der videre skal ske. Jeg har tænkt over det med smerterne og har besluttet mig. Ingen undtagelse for Sarah (...) Nej (...) Nej er mit sidste ord i den sag (...) (...)

Benedicte banker på hos Sarah. Hun kan ikke høre noget, så hun åbner forsigtigt døren. Sarah fylder næsten intet i den hvide seng. Hun ser med matte øjne på Benedicte, der stirrer tilbage inden hun giver Sarah en kys på den hvide kind.

- Hej, Benedicte, hvisker Sarah. – Mike er død. Det blev ikke så

lykkelig en aften.

- Åh Sarah. Det er synd for dig.

- Det tror jeg ikke. Sarah blinker med sine øjne. – Jeg kan se hvad jeg selv har gjort og du skal ikke have medlidenhed med mig. Jeg har selv skabt mit liv og min død.

Hun hoster hårdt og Sarah holder vandglasset.

- Der er noget jeg vil bede dig om, Benedicte. Sarah har mere kraft i stemmen.

- Jeg vil gøre alt hvad jeg kan. Lad mig høre hvad det er.

- Du kan begynde med at finde et lille grønt skrin i min taske i skabet derhenne.

Benedicte rejser sig og finder skrinet. Hun rækker det til Sarah.

Sarah ser roligt og direkte på Benedicte. Hun begynder at tale med stramme læber.

- I går aftes og i nat har jeg følt smerter der er så slemme at jeg ikke kan være menneske med dem. Jeg har derfor valgt at tage mit eget liv. Du må ikke tale mig fra det, Benedicte. Det er min egen vilje og sidste ønske. Jeg håber du vil respektere det. Det eneste jeg beder dig om er at sidde hos mig i stolen der en times tid. Vil du det?

Benedicte åbner munden, men siger ikke noget. Hendes øjne er våde og hun rejser sig og omfavner Sarah længe. Hun trækker hovedet lidt tilbage og kysser Sarah blidt på munden.

- Jeg er her hos dig. Nu sætter jeg mig i stolen. Farvel Sarah.

- Farvel Benedicte.

Der bliver stille i rummet. Kun nogle plastiklyde kan høres. Sarahs dyne rører sig nogle gange, men så er den stille. Benedicte lister en hånd ind under dynen og klemmer Sarahs hånd.

Den klemmer ikke tilbage.

Lige efter

Det var da utroligt! Hvordan kunne det lade sig gøre? Hun snød mig for de fleste smerter. Det er uhørt! (..) Griner du, mens

døden arbejder (...) Nej, tværtimod. Der kan gå længe inden jeg kommer efter dig. Slap du bare af. Du ved jo, du kan stole på mig.

10 dage senere

Benedicte er ude på kirkegården for at se til Sarahs grav. Hun står længe og ser på de gyldne bogstaver på stenen. Hun fjerner de slaskede buketter fra begravelsen og river gruset med en lille rive hun låner fra gravstedet ved siden af. Da der er gået lidt tid går hun hjem igen. Hun sidder nu med en pakke fra Sarah. I otte dage har den ligget urørt på det lille bord ved lampen. Hun åbner pakken og tager et brev ud. Hun ser ned i pakken og gisper.

- Jamen Sarah ..

Hun tager et tykt bundt tusindkronesedler ud og ser på dem. Hun ryster på hovedet og begynder at græde. Hun kaster pakken og pengene fra sig og styrter ud i badeværelset, hvor hun kaster op. Hun stønner. Hun vasker sig og børster tænder. Hun sidder lidt på toilettet. Hun sukker. Så rejser hun sig langsomt og går tilbage til sofaen. Hun tager brevet og sætter sig.

Kan du huske at jeg spurgte om hvad du ville gøre hvis du havde penge nok?

Du svarede at du nok ville tage den uddannelse du altid havde drømt om. Jeg har arbejdet hele mit liv men næsten ikke brugt penge på mig selv. I pakken er der en halv million kroner.

De penge er dine, Benedicte. Du ved hvorfor.

Sarah